

DESPRE UN CONFLICT ARTISTICO-DIPLOMATIC

Ioan OPRIȘ¹

Cuvinte cheie: Mitilineu, Tronescu, diplomat, artist, Roma, statuie

Keywords: diplomat, artist, Rome, statue

Constantin I. Mitilineu – frate cu Mihai I. Mitilineu (1836-1903)² provenea dintr-o familie de marcă, din elita românească. Cei doi frați au ales cariera diplomatică, Constantin fiind, în 1864, copist la Biroul de navigațiune și al Pașapoartelor din Ministerul Afacerilor Străine. Peste doi ani, lucra în Centrala acestuia, la Arhivă, ca în 1869 să fie confirmat prin decret copist. Din 30 octombrie 1873, avansat între timp, lucra ca atașat de agenție la Roma, post ocupat până-n 18 februarie 1877, când a fost adus la Divizia Politică din minister ca secretar, la 10 februarie 1878 lucrând, încă, în acest departament³.

A fost salarizat în tot acest răstimp cu 300 lei pe lună, abia la 11 februarie 1878 salariul ridicându-i-se la 500 lei lunar.

Trimis la 28 decembrie 1879 ca secretar II la Legația de la Roma, salariul i s-a fixat la 600 lei lunar. În capitala Italiei, a lucrat cu rezultate bune, promițătoare pentru o carieră diplomatică reușită. Între alte atribuții ce-i reveneau intrau și legăturile cu bursierii statului român trimiși la studii în Italia, cărora le și păstra, la legație, banii cuveniți trimiși din țară. Între bursierii trimiși spre perfecționare în artă se aflau la Roma și doi artiști: sculptorul Dimitrie Tronescu⁴ (susținut de Primăria Iași), „un om de o bonomie și de o simplitate rară”, și pictorul Petre Văduvoiu⁵, originar din Galați, „artist

¹ Universitatea „Valahia”, TÂRGOVIȘTE.

² Diplomat cu misiuni importante, în 1916 era la Haga de unde a propus Centralei rezolvarea informării rapide asupra evoluției militare printr-un acord între Agenția telegrafică română cu agențiile Reuters, Westnik și Stephani, echilibrând astfel demersurile serviciilor de presă germană și austro-ungară, cu mult mai bine organizate (vezi telegrama din 20 august/2 septembrie 1916, nr. 1667, în Arhiva Ministerului Afacerilor Externe – Arhiva diplomatică, Problema..., 71, E2, vol. 60, f. 229).

³ Detalii asupra statului de funcții diplomatice în Arhiva Ministerului Afacerilor Externe – Arhiva diplomatică, fond 77, M5, nenumerotat, cazier Mitilineu.

⁴ Absolvent al Școlii de Belle Arte – Iași, pictor, cu specializare în Italia ca bursier al Primăriei Iași.

⁵ Absolvent al Școlii de Arte Frumoase – București, elev al lui Gh. Tătăreanu.

de talent”, pe care „lipsa de mijloace îl oprește de la succes deși promite a deveni un bun pictor”⁶. Despre acesta din urmă, diplomatul mărturisea: „l-am ajutat cât am putut, l-am recomandat atențiunii domnului ministru Crețulescu⁷, care a binevoit să-i cumpere un tablou”, reprezentând „un țăran și o țărancă”, din suma respectivă – păstrată la Legație de secretar, – i-a dat câte „3 napoleoni în fiecare lună”⁸. Ca să-l sprijine, diplomatul apelează „la sufletul și curagiatorul junimii studioase, mă adresez, în fine, la omul de inimă, la domnul Panaiteanu⁹ pentru a lua să primească sub scutul său pe acest nenorocit. Să facă ce-i va dicta inima sa de român pentru a înlesni nenorocitului nostru compatriot o bursă, un ajutor, oricât de mic, pentru a-și putea urma studiile de pictură. Cu 100 franci pe lună ați putea scăpa pe un român de la mizerie și a reda țării un om folositor”¹⁰. S-a gândit la Primăria din Iași sau la „vreo autoritate”, neîndoindu-se că „sprijinul Domniei voastre puternic, acum ca și în trecut, ca și în viitor, nu va lipsi a ajuta pe suferinzi dar merituoși”¹¹.

O cu totul altă situație avea bursierul Primăriei ieșene: 750 franci/ trimestru, banii fiind păstrați de C. Mitilineu, ca „om de încredere al guvernului”, medaliat chiar pentru merite și – cum am văzut mai sus – susținător al tinerilor trimiși la studii. Artistul moldav, singur într-un oraș mare, necunoscut, cu angoase și frici nenumărate, obsedat de studiul său și neîncredător, își păstra banii veniți de acasă... într-un geamantan aflat în camera închiriată! Informat despre ciudățeniile lui Tronescu, binefăcătorul său, profesorul Panaiteanu i-a scris dându-i numeroase povește. Mai ales după ce Mitilineu și ministrul N. Crețulescu l-au vizitat pe sculptor în atelier și l-au chestionat asupra muncii și viețuirii sale la Roma.

Într-o lungă scrisoare, artistul era sfătuit să fie atent „atât în privința grupării pozițiilor, formelor și mișcării lor (lucra la grupul „Amor și Psiche”, în marmură), cât și în privința expresiunilor, grației și fineței cu care sunt executate. Nu neglija a studia extremitățile, adică mâinile și picioarele, cari nu mi se par destul de mobile în forma lor prezentă (presupunem că profesorul Panaiteanu făcea recomandările în temeiul unor fotografii sau desene – schițe trimise de autor, n. n.). Asemenea ar fi semnalat asupra nudității părților genitale. „Draperia/ dacă trebuie s-o faci și dacă există și voalul să fie

⁶ Cf. scrisorii lui C. Mitilineu către Gh. Panaiteanu, f. d. fl., Idem, supra.

⁷ Nicolae Crețulescu (1812-1900), medic, om politic, parlamentar, prim ministru, academician,

diplomat cu posturi la Berlin, Roma, Petersburg; la Roma, în anii 1880-1881.

⁸ Artistul trăia la Amalfi, „face de tot felu pentru viețuire”, dar lucra; „Ce va deveni? Familia n-are mijloace iar pictorul nostru are artă!”, *Ibidem*. Paritatea în epocă era: 1000 franci = 55 napoleoni.

⁹ Gheorghe Panaiteanu-Bardasare (1816-1900), pictor și grafician cu studii în Germania, profesor universitar, inițiator al Școlii de Belle Arte – Iași și susținător activ al Pinacotecii Naționale din capitala Moldovei. Bun portretist și litograf, a introdus curentul academist în artă, director al Școlii de Belle Arte și al Pinacotecii Naționale.

¹⁰ Cf. scrisorii lui C. Mitilineu către Gh. Panaiteanu.

¹¹ *Ibidem*.

aranjate mai bine. La partea de jos a Amurului, de nu-ți vor părea scurte analogii cu cele de sus”¹². Și-a îndemnat protejatul să-și consulte profesorul îndrumător „în de-amănuntul și în toate. Ar fi bine pentru progresarea dtale, să faci cunoștință celor mai eminenți sculptori și ei să vie să-ți vadă lucrările, rugându-i a spune greșelile ce faci. *Du-te să vizitezi toate muzeele din Roma. Studiază studiile anticilor vechi (sic!), precum și cele moderne și vezi ce deosebiri este între dânsule* (subl. n.) Ocupă-te de istoria sculpturii clasice, precum și cu opera marilor maestri de atunci și vei vedea unde ești și unde trebuie să ajungi. Foarte folositor pentru dta, dacă ai desena serile și nopțile, rând pe rând, fie bărbat, fie femeie, până când vei ajunge să faci cu facilitățe un corp cu toate pozițiile”¹³.

Din cele arătate se deduce calitatea de artist și maestru, ca și cea de muzeograf a lui Panaitescu Bardasare. Grija sa pentru ca bursierul să progreseze și să aibă traiul asigurat se regăsește între preocupările majore: s-a frământat „zi și noapte ca să conving pentru ca să-ți acorde 3 ani de studiu la Roma” ca să îl ajute să lucreze cu un maestru eminent „în arta sculpturii”, așa că i-a scris lui Verussi și l-a convins, sfătuindu-l pe Tronescu: „Pune-te dar cu toată seriozitatea pe lucru să faci onor Școalei și Țării noastre și nu mai puțin familiei dtale”¹⁴. Dintr-o scrisoare a lui C. Mitilineu, profesorul Panaitescu aflase detalii pentru lucrarea „Amor și Psiche”, și că „ar fi mai bine, ca mai înainte a le executa să mergi mai adeseori în acel Muzeu”¹⁵. Știa, tot de la acesta, că Tronescu și Pius (?), cei doi bursieri ieșeni, lucrau cu „amor de artă și vă îndepliniți cu sfințenie datoria către guvernul care vă ține la studiu”, ceea ce i-a umplut „inima de satisfacție și bucurie!”¹⁶.

În plus, l-a determinat să-l considere pe diplomat ca pe unul „din cei mai iluștri bărbați și mai patrioți din România” și „călduros amic al Artelor Frumoase”¹⁷. Nu l-a bucurat, în schimb, imaginea sculptorului reieșită la vizitarea atelierului de către Crețulescu și Mitilineu, când: „ai fost atât de sfios și emoționat, încât ai început a plânge”, „vătându-te că ești departe de femeia dtale și de mănăstirile din Moldova!”¹⁸.

¹² Cf. scrisoare, 1880, Iași, cu antetul cabinetului directorului Pinacotecii Naționale. Cu același prilej, a evocat „împrejurări fatale” care-i amânaseră scrisoarea: moartea prietenului restaurator Gh. Siller la 27 septembrie (1880) și înmormântarea acestuia, două zile mai târziu, în cimitirul catolic al Iașului. Așa că – scria profesorul – era „în școală o zdruncinare”, cel dispărut fiind înlocuit, în ciuda propunerilor, de unul „care nu știe alta decât a copia la peisaje. De figură și de restaurare nu se pricepea de feliu”, preferându-se „ignoranta unui individ care făcea parte din grupul medaliaților. Școala, dar, a rămas fără profesor de figuri și Pinacoteca fără restaurator!”. Născut în 1824, Siller a făcut studii de pictură în Germania și Italia, devenind un bun pictor și mai ales, un căutat restaurator.

¹³ Cf. scrisoare, 1880, Iași, cu antetul cabinetului directorului Pinacotecii Naționale.

¹⁴ *Ibidem*. Artistul era căsătorit, soția sa rămânând în țară, la Botoșani, unde i se dădea o parte din bursă. Petre Verussi (1847-1886), publicist și pictor, profesor la Școala de Belle Arte Iași, jurnalist, liberal ca orientare politică, parlamentar, deci om cu multă influență.

¹⁵ Cf. scrisoare, 1880, Iași, cu antetul cabinetului directorului Pinacotecii Naționale.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ *Ibidem*.

Așa că, supărat, i-a scris: se întrebau oare aceste înalte personalități de ce-o fi trimis la Roma „pe un prost” care „să nu știe cum să se poarte și ce să vorbească cu persoane nobile”, sfătuiindu-l a-și „părăsi vechile deprinderi” și „a te purta pe viitor modern” dar „ca un om cult” dispus a observa „de la alții, cum să se poarte către semenii și superiorii lui, și către dame de înalta societate”. Căci – îndeamnă Panaiteanu – „artistul trebuie să aibă maniere nobile și frumoase în societate, (nu) se consideră ca unii meseriași lipsit de lustrul culturii”¹⁹.

Ceea ce l-a supărat tare, a fost modalitatea lui Tronescu de a-și ține banii în geamantan, or, el, Panaiteanu „am ales și stăruit până i-am scos de la Primărie!”²⁰.

Pe acest fundal, în mod cu totul neașteptat, s-au petrecut două fapte surprinzătoare: la 3/15 mai 1882 C. Mitileneu și-a prezentat demisia din post, informându-l pe Petre Mavrogheni²¹ că s-a decis să intre în politică, la liberali.

Cauza reală o aflăm din reclamarea sa pentru „un act de abus de putere și de încredere în exercițiul funcțiunii”, adus la cunoștința ministerului de către trimisul României la Roma, I. Bălăceanu. Acesta îl informa pe ministrul Afacerilor Străine, Dimitrie Sturdza²², că bursierul Tronescu s-a plâns, în scris, că secretarul legației, Mitileneu, i-a reținut 1800 franci trimiși de Primăria din Iași în cursul anului 1880, și lăsați în grija lui²³; dintr-un depozit de 3200 fr., secretarul nu i-a dat bursierului decât 750 fr., așa că acesta i-a anunțat pe Panaiteanu și pe Bălăceanu.

Mai mult, cerându-i, la 8 august 1882, secretarului-casier 200 fr., acesta i-a modificat suma de pe chitanța eliberată și i-a refuzat restituirea motivând că sculptorul i-ar fi promis „o statuă de marmură de 3 m înălțime” pentru care el, diplomatul, primise 2000 fr. de la Prefectura din Constanța, iar „promisiunea nu s-a respectat”.

Dar Tronescu a respins categoric afirmația, susținând că s-a angajat pentru un bust din marmură, fiindcă „el singur voiește să-învețe de acum încolo, cu ocaziunea unei statue ce vrea să facă pentru Iași”²⁴. Sus și tare, artistul l-a acuzat pe diplomat că „nu-i dădea banii sub un pretestiu”, or, n-avea nici voie și nici dreptul „să supravegheze întrebuințarea ce bursierii fac cu banii și se servea de autoritatea de care era investit pentru a lua banii”. În plus, Mitileneu nu și-a informat nici șeful Legației despre conflictul cu sculptorul. Constrâns de rigori administrative și cutumiare, el a demisionat la 3/15 mai 1882, demisie acceptată de Petre Mavrogheni pe motivul unui „act de abus de

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*. Sugerase ca soluție: depunerea banilor la o bancă sau la legație contra unei chitanțe și să cheltuiască chibzuit sumele de care avea nevoie lunar: 20 lire gazda, 20 lire studiul, 60 lire întreținerea.

²¹ Petre Mavrogheni (1819-1887), om politic, parlamentar, ministru de Externe și Finanțe.

²² D. A. Sturdza (1833-1914), om politic liberal, parlamentar, ministru și prim ministru, academician.

²³ Vezi adresa Legației României, Roma, nr. 120/6/18 mai 1883, *loc. cit.*, fond cit.

²⁴ *Ibidem*.

putere și de încredere în exercițiul funcțiunii”, adus la cunoștința ministerului de trimisul României la Roma, I. Bălăceanu²⁵.

Demisionând, efectele asupra bursierului nu s-au lăsat așteptate: acesta „a trăit cu privațiuni de tot felul în scop de a face a statuă pentru comuna Iași, care l-a susținut”²⁶. Informați asupra acelor nereguli, ieșenii, în frunte cu rectorul Școlii de Belle Arte și director al Pinacotecii, n-au rămas în așteptarea unei decizii juridice, ci s-au asociat reclamantului, cerând dreptate. În același sens, și Tronescu s-a adresat repetat ministrului Afacerilor Străine (la 22 aprilie și 22 noiembrie 1883), dar și Tribunalului din Roma, lărgind vizibilitatea scandalului. Tribunalul l-a condamnat, în lipsă, pe Mitilineu, la 10 martie 1884, la plata a 3000 fr. pe seama sculptorului român; în același timp, deschizându-se proces și la București, aici, Tribunalului de Ilfov, la 14 noiembrie 1884, l-a absolvit de faptele sale!

În aceste împrejurări, fratele diplomatului, Mihai Mitilineu, s-a dezis de acesta, scriindu-i lui D. A. Sturdza (acesta era secretar general la Externe) că legăturile lor²⁷ erau rupte²⁸. A revenit la 26 mai/7 iunie 1884, într-o nouă scrisoare adresată lui Grigore Ghica, răspunzând aiudoma celor cerute de minister la 16 mai 1883²⁹.

Între timp, demisionarul Mitilineu, ajuns liberal, a revenit în Italia militând pentru cauza națională. La 10/23 ianuarie 1884 aflăm dintr-o solicitare că s-a adresat ministrului Afacerilor Străine ca să-l sprijine autorizând difuzarea ziarului „La Romania” legațiilor și consulatelor României din străinătate. Stabilit la Roma (via del Corso), a ținut să precizeze că la editarea ziarului a fost sprijinit de personalități italiene (Mancini, Visone),³⁰ chiar și de regele Italiei, care apăruse împreună cu regina, fotografiați, în primul număr, așa că spera, chiar conta, pe sprijinul din țară „pentru a planta cu succes” ziarul la Roma, și prin acesta, „apărarea drepturilor noastre naționale”³¹.

Așa cum deducem, C. Mitilineu nu a rămas în afara unor interese românești nici după ieșirea sa din diplomație, acum neangajând inițiative de genul celor menționate mai sus. În același an, Legația României la Roma a semnalat Centralei că el reprezenta un comitet de inițiativă pentru o statuie a lui Ovidiu la Constanța³².

²⁵ *Ibidem*. Ion Bălăceanu (1828-1914), om politic, parlamentar, diplomat, ministru.

²⁶ *Ibidem*.

²⁷ Grigore Ghica îndeplinea funcția de secretar general al Ministerului Afacerilor Străine.

²⁸ Cf. scrisoare, brion, f. d., f. l., idem.

²⁹ Cf. scrisoare către secretarul general Gr. Ghica, Belgrad, 26 mai/7 iunie 1884, reiterând dezaprobarea sa.

³⁰ Referire la doi oameni politici, Pasquale Mancini Stanislav (1817-1889) fiind cel mai important, ca jurist de renume și fost ministru de externe (1881-1885).

³¹ Cf. scrisoarea din 10/23 ianuarie 1884, *loc. cit.*, fond cit, supra.

³² Cf. nota trimisului roman Mihail Obedenaru, Roma, 24 iulie/5 august 1884, către ministrul Afacerilor Străine, idem.

Într-adevăr, demisionarul a intermediat legăturile autorităților constănțene cu sculptorul Ettore Ferrari, cel care a angajat impetuoasa statuie a lui Ovidiu. Un comitet ProOvidiu a fost creat în anul 1881, pentru a duce la bun sfârșit lucrarea propusă de Remus Opreanu³³ spre a marca latinitatea Dobrogei și a omagia pe marele poet roman exilat la Tomis. De altfel, M. Obedenaru a confirmat acea calitate într-un raport trimis ministerului la 18 octombrie 1884, în care a informat că Mitilineu s-a prezentat directorului general din ministerul omolog italian, Peiroleri, drept „reprezentantul unui comitet din Dobrogea și că în această calitate el a invitat pe guvernul Italiei să trimită un delegat la Constanța pentru inaugurarea statuii lui Ovidiu. Fostul secretar își propune să adreseze o asemenea invitațiune și Ministerului Instrucțiunii Publice al Italiei”, or – scrie reprezentantul României, „legea nu permite nici o comunicațiune de felul acesta și că n-are nici o relațiune cu el, Constantin Mitilineu”³⁴.

În acele luni, situația lui C. Mitilineu nu era clar lămurită. La 25 septembrie 1884, D. A. Sturdza (secretar general) cerând ministrului, șeful său, măsuri pentru a soluționa cazul³⁵. Cu atât mai mult, cu cât, Ministerul Justiției a comunicat că Tribunalul Ilfov – Secția IV Civilă corecțională – prin sentința nr. 130 din 14 septembrie 1884 – l-a absolvit de faptele imputate. Nemaifiind în discuție o culpă penală, cea civilă a fost clasată și petentul exonerat.

Intrat, așadar, în politică, autorul unor fapte reprobabile – cel puțin în materie de comportament și de uzanță diplomatică – a fost iertat: și-o fi plătit datoria față de bursierul român, înclinăm a crede, și s-a spășit prin demersul laudabil pentru statuia lui Ovidiu! Dacă adăugăm și influența politică, atunci ajungem la o concluzie fericită: era reabilitat!

Nu știm dacă C. Mitilineu a luat parte și la inaugurarea de la Constanța din 18/30 august 1887, când gazdele, guvernul român și cel italian și-au trimis cu toții reprezentanții; românii l-au avut prezent pe D. A. Sturdza, om politic influent, cunoscător al demersurilor ProOvidiu³⁶.

Merita, categoric, o asemenea invitație, căci în plan diplomatic n-a mai reușit să progreseze, solicitările sale repetate între 1912 și 1932 pentru mărirea pensiei în contul anilor serviți în diplomație, rămânând fără efecte, ceea ce mărturisește că nu i-a fost stearsă greșeala pe seama unui bursier sărac.

³³ Remus Opreanu (1844-1908), jurist, om politic, parlamentar, prefect al Constanței.

³⁴ Cf. raport M. Obedenaru, înregistrat cu nr. 16735/18 octombrie 1884, către Ministerul Afacerilor Străine, *loc. cit.*, supra.

³⁵ Cf. nota nr. 15620/25 septembrie/7 octombrie 1884, Idem.

³⁶ Vezi acel moment la Adrian Rădulescu, Ion Bitoleanu, *Istoria românilor dintre Dunăre și Mare. Dobrogea*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1979; transportul și instalarea lucrării, la Doina Păuleanu, *Axa est-vest. Constanța – istorie și dinamică interculturală*, Fundația Pro Arte, Constanța, 2001, p. 211-214; Eadem, *Ctitorii ale regelui Carol I la Marea Neagră în Regele Carol I, ctitorul României moderne*, album, editat de Muzeul Național Peleş, Sinaia, 2019, coordonator și coautor Narcis Dorin Ion, p. 86-87.

ABOUT AN ARTISTIC-DIPLOMATIC CONFLICT

(Abstract)

During the 19th century, after 1860, the City Hall of Iași endorsed with consistent scholarships the specialization of the Romanian artists in Italy. The endeavours, the nominal proposals and the argumentation came from, in general, the director of the Art Academy (at the same time director of the National Art Gallery), Gheorghe Panaiteanu Bardasare. One of these scholars, the sculptor Dumitru Tronescu was in Rome between 1880 and 1884, training himself thoroughly, receiving precise instructions (in an interesting correspondence) from his professor of Iași, Panaiteanu-Bardasare. It was a mistake or the professional misconduct of the diplomat Constantin I. Mitilineu (in charge of preserving and managing the scholarships) that caused a conflict between him and the sculptor Tronescu. The documents in the Diplomatic Archive mention and describe the case in detail, the diplomat losing his job for abuse of office. The letters of Panaiteanu-Bardasare are found in the same place comprising professional advice and suggestions, concerns related to the posture and thorough training of an artist who, in his vision, had to fully justify the trust of those who supported his training, counting on his future contribution.

LIST OF ILLUSTRATIONS

- Fig. 1. The criminal record of diplomat Constantin I. Mitilineu.
- Fig. 2. Fragment of the letter of Constantin I. Mitilineu, with his signature.
- Fig. 3. Fragment of the letter bearing the heading of the Art Gallery of Iași, of his director (Gh. Panaitescu-Bardasare) to Dimitrie Tronescu.
- Fig. 4. The letter of scholar Dimitrie Tronescu to the Ministry of Foreign Affairs.
- Fig. 5. The letter of Mihai Mitilineu to the Ministry of Foreign Affairs.
- Fig. 6. The report of Romania's envoy in Rome, M. Obedenaru.
- Fig. 7. Communication from the Ministry of Justice regarding the absolution of Constantin I. Mitilineu of the charges brought.

Fig. 1. Cazierul diplomatului Constantin I. Mitileneu

Fig. 3. Fragment din scrisoarea cu antetul Cabinetului Pinacotecii din Iași, a directorului acesteia (Gh. Panaitescu Bardasare), către Dimitrie Tronescu

1875
12.08.84
Domnule Ministru

Ataşazi ofiul de la S. Păcurari, Director General la Ministerul Afacerilor Străine, că D. Constantin Mitileneu s-a prezentat la minister ca reprezentant al unui comitet din Lubogena, și că în această calitate el a invitat pe guvernul italian să trimită un delegat la Constanta pentru inaugurarea stației lui Covid.

Există secretar în propuneri de a deschide un asemenea investigație și ministrului instrucției publice al Italiei.

Am și eu Director General

cu Legatura noastră n'a primit încă ni comunicări de felul acesta, și că n'are încă un reprezentant ca D. Constantin Mitileneu.

Bine văzută a priunii, Domnule Ministru, exprimăm respectivei conseratului a mulți dintr-unul

Aguniei Voștre

M. Obedenaru

Fig. 6. Raportul trimisului României la Roma, M. Obedenaru

la Justiție

Ministerul

Am primit
Prinim a dresa d'ni M^{re}
n° 14207 din 23 g^{no} 84, prin
care ati bine văzută a mi
comunica că Tribunalul Hlor
de timna IV Civilă - Correcțio-
nala, prin sentința n° 930/84
din 14 g^{no} a absolvit pe
prezenta la S. Mitileneu
for secretar al Legaturii
noștre la Roma, de faptul
ce i s'a imputat.

Fig. 7. Comunicare de la Ministerul Justiției privitoare la absolvirea lui Constantin I. Mitileneu de acuzațiile aduse